בנת לאור העובדה כי היה זה יומו ה־שלישי הרצוף על דוכן העדים.

ברגע שנדמה היה כי כל־השאלות האפ־שריות כבר נשאלו, באה ההפתעה הגדולה.

פגי־מפקח נחמיאס (1951)
מי זה מנטש?

מיכאל כספי, עורך־דינו של עמוס, נופף בידו ערימת תמונות, דחף אותן מתחת ל־תוסמו של נחמיאס, ביקש ממנו לזהות אותן, אחת אחר השניה.

כאן החל הקרב הגדול. במשך שעה ועש־רים דקות הודיע עורך־הדין שמואל תמיר על התנגדותו, לכל תמונה ותמונה לחוד. כספי השיב להתנגדות. רשם בית־המשפט, בפניו נשמעה העדות, רשם את ההתנגדויות. נחמיאס ה"ה עצבני יותר ויותר.

שאל כספי: „את מי אתה מכיר בתמונה זו?"

נחמיאס: „בתמונה זו אני מכיר את מנטש. בתמונה הזאת שלפניי, מצולמים מר מנטש וראש הממשלה מר דויד בן־גוריון."

תמיר התנגד. „ההגנה במשפט הזה עשתה כמיטב יכולתה להמנע מלהזכיר את שמו של ראש הממשלה ושר הבטחון, מר דויד בן גוריון." הכריז. „היא תמשיך לנהוג כך בכל מהלך המשפט."

כספי המשיך: „את מי אתה רואה בתמונה זו (תמונה אחרת)?"

נחמיאס: „את נשיא המדינה ושני שלי־שים של הראש של מנטש."

תמיר התנגד שוב, בטענו שבתמונה מו־פיעים למעלה מעשרים איש, ואין לדעת הי־כן צולמה ומתי. על כל פנים, התובע עמוס בךגוריון אינו מופיע בתמונה.

כספי המשיך, הגיש תמונה חדשה: „את מי אתה רואה בתמונה זו?" שאל.

נחמיאס: „בתמונה זו אני רואה את גיר־א יוספטל (היום מזכיר מפא"י) ואת מר־דכי נמיר (שר העבודה). כתוב כאן ש־חבר מנטש, מאת קבוצת מ.ש.פ."

הקרב על התמונות הסתיים. אלבומו ה־פרטי של מנטש הוכנס זמנית לתיק המו־צגים הנפוח של משפט עמוס בן גוריון נגד שורת המתנדבים, כדי להוכיח כי מנטש הוא אדם רציני מאד, אשר לא רק נפגש עם עמוס בן־גוריון בכל מיני מקומות, אלא גם עם גדולי המדינה המטביעים בצורה זו את חותמת הכשרות המוחלטת על מעמדו.

בינתיים, זכתה אישיותו של יוסף צרפתי מנטש לפרסום נוסף.

פתח־תקוה
פוליטיקה ושאר ירקות

האזרח שרגא סלונימסקי לא התעניין מימיו בפוליטיקה גבוהה. הוא לא התרשם במיוחד מהעובדה כי בבחירות האחרונות לעיריית פת.־תקוה, זכו סיעות הפועלים רק בשמונה מקומות, בעוד שהימין והדתיים ריכזו די קולות כדי להשיג תשעה מקומות במועצה־העירייה.

הוא גם לא ידע באיזו מידה עתידה ל־השפיע על עתידו העובדה, כי ראש־העירייה המפא"יי, פנחס רשיש, לא התלהב להפסיד את השלטון, למרות הישגו הטוים בבחירות.

למטרה זו, נאלץ רשיש להשיג מן הגב־חרים את מה שסירבו לתת הבוחרים. ר־אומנם, עד מהרה הושג הסכם עם נציג פועלי אגודת ישראל ישראל אידלמן, שהס־כים לתמוך ברשיש, אם רשיש יסכים לתמוך בו. כך וכה רשיש בראשות העירייה, ואי־דלמן — בבית־כנסת ומועדון מרוחם למפ־לגתו, שנבנה בידי סוגל בונה על מגרש של העירייה, ובמשרה מכניסה של סגן ראש־העיר, לעצמו.

חנות ליד חנות. מכל אלה, התעניין האזרח שרגא סלונימסקי רק בפרט אחד: בתוקף תפקידו, הפך אידלמן גם ליושב־ראש ועדת הרשיונות העירונית. שרגא סלונימס־קי, נכה מלחמת השחרור, לא היה מסוגל עוד לעבודה גופנית. לכן קיבל ממרכזי ה־שיקום הממשלתיים הלוואה מתאימה לפתי־חת חנות־ירקות. רק רשיון מידי אידלמן, חצץ בינו לבין תליית השלט החדש של חנות הירקות, ברחוב איכילוב 8 בפתח־תקוה.

אולם הרב אידלמן הוא איש בעל חשבו־נות רבים. הוא נזכר כי ערב הבחירות הד־כיר לבוחריו בחוזרים מודפסים את חלקו בשיגשוגם הכלכלי. אחד הבוחרים הללו היה מוכר־ירקות ממול המועדון החדש של פועלי אגודת ישראל קרוב מאד למקום ש־בו ביקש סלונימסקי להקים חנות משלו. סגן ראש העיר החליט כי, לאור העובדה שעתידות לבוא בחירות נוספות, מוטב לו שלא לבגוד בהם גם כיום.

השבוע פנה עורך־הדין יצחק ברא"ז, ב־שם האזרח שרגא סלונימסקי, אל בית־הדין העליון לצדק, אשר הזמין מצידו את עיריית פתח־תקוה לבוא ולנמק מדוע לא יינתן ה־רשיון המבוקש לאזרח שרגא סלונימסקי שהוא, כאמור, איננו מתעניין בפוליטיקה.

דרכי אדם
מסדר הרווקים

החיילים הסוריים שהשקיפו ממוצביהם שבמרומי ההרים לעבר קיבוץ תל־קציר, בגדה המזרחית של הכינרת, היו עדים ה־חודש למאורע שבמדאי הוליד בלבם חששות לא מעטים.

באחד הלילות, יצא מצעד של גברים גוש־אי כרזות ולפידים מחצר המשק, צעד לקול תופים וחצוצרות לשדה. ליד סלע ענק, נעצר המצעד, החל להסתדר בשלושות. אילו ראו הסורים את שלט הנחושת הקטן, ש־היה קבוע על הסלע הענק, היו ודאי גר־געים. השלט הכריז: יד ושם לרווק האלמוני.

המסדר, שנערך לפני המצבה בסדר צבאי קפדני, היה מסדר חסיבת הרווקים של תל־קציר. החטיבה המשונה התארגנה עוד לפני ארבע שנים, קבעה לעצמה טקסים ופול־חנים מיוחדים רק לה. המיסדר האחרון נע־רך לציון מאורע מעציב: חתונת שני זר־גות במשק, ועריקתם משורות החטיבה.

חטוף ואכול! את מסדר הבחורים לבושי החאקי־לבן, שנשאו עמם כרזות מ־סוג „חטוף ואכול — ובפח אל תיפול!" קיבל ורנר, יקה גבוה אשר לדברי חבריו, לא נגע מעולם בבחורה, מתוך פרינציפ, ר־המכהן כנשיא החטיבה.

בפקודת היום, הספידו הרווקים את שני חבריהם שנפלו ברשת הנשים, גוללו כתב אשמה מזעזע נגד גזע הנשים המכרית כל חלקה טובה בעם הרווקים. בתרועת אבל הוציאו החתנים הטריים משורות החטיבה, כשהם נדונים „להיתלות בצואר נשותיהם, עד צאת נשמתם."

הפעילות החברתית של חסיבת הרווקים לא הצטמצמה עד כה במסדרי אבל בלבד. מדי פעם הוציאה עלון משלה, בו לוקטו כל הצעות הנשואין והודעות הגירושין מעתונות הארץ, המוכיחות עד כמה אין הנשואין כדאיים.

ואילו מיסדרי האבל הם חלק בלתי־נפרד של טקסי החתונה במשק — התפתחות של החי חברתי מיוחד, שנוצר בקיבוץ הצופים, כתוצאה מעודף בנים.

לקראת יום הרווק הבינלאומי, החל ב־2 בפברואר, והנהוג בכל רחבי העולם לציון חירותם של הרווקים מעול הנשים, יחוג הסניף הישראלי מאורע משמח במיוחד: הצ־טרפות חטיבה נוספת של רווקים. החטיבה החדשה הוקמה במגל, אף הוא קיבוץ ה־צופים בו נערכים מסדרי הרווקים בצורת מסדרי מלחים באניה, כשרב־החובל הוא מפקד המסדר. כיאה למסורת הים, נשבע הקברניט כי יהיה האיש האחרון שיעזוב את אניית הרווקים.

בנק א"י לדיסקונט בע"מ בנק א"י לדיסקונט בע"מ בנק א"י לדיסקונט בע"מ